

Til konventionen er knyttet en protokol, som tillader Danmark at opretholde sølovens § 169, samt to fælleserklæringer vedrørende forskellige spørgsmål. Protokollen, der udgør en integrerende del af konventionen, jfr. dennes art. 32, indgår i bilaget til den foreslåede lov, medens de to fælleserklæringer er optaget som bilag til lovforslaget. Vedrørende baggrunden for protokollen henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 3.

Til konventionen er endvidere knyttet en rapport (»betænkning«) indeholdende forklarende bemærkninger til de enkelte artikler. Rapporten, som er udarbejdet af to medlemmer af ekspertergruppen, professorerne Mario Giuliano og Paul Lagarde, er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende 1980 nr. C 282 af 31. oktober 1980.

Selve konventionsteksten er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende 1980 nr. L 266 af 9. oktober 1980. Den er udfærdiget på alle deltagerstaters sprog, og alle tekster har samme gyldighed, jfr. konventionens art. 33.

2. Det område inden for den internationale privatret, konventionen dækker, er i dag for størstepartens vedkommende ulovreguleret i dansk ret. De lovregler inden for konventionens område, som findes i gældende ret, herunder navnlig 1964-loven om internationale løsøre køb, vil kunne opretholdes uændret, jfr. pkt. 3 og bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 3. Forslaget om at undtage forbruger køb fra 1964-lovens område er ikke nødvendiggjort af konventionen, men er begrundet i, at 1964-loven har givet anledning til problemer i relation til forbruger køb, som vil kunne løses ved, at disse køb overføres til konventionens anvendelsesområde.

Konventionen omfatter alle typer af kontrakter og alle typer af retsspørgsmål inden for kontraktsretten, idet der dog gøres visse undtagelser i afsnit I vedrørende konventionens anvendelsesområde. Selve lovvalgsreglerne er indeholdt i afsnit II, medens afsnit III indeholder protokollære bestemmelser, som alene er rettet til konventionsstaterne.

Konventionens afsnit II er opbygget på den måde, at der dels gives særregler for visse kontraktstyper, dels generelle regler, som omfatter alle øvrige kontaktstyper, hvortil kommer en række regler om særlige retsspørgsmål. Herudover må der sondres mellem reglerne om parternes adgang til selv at vælge den lov, som skal finde anvendelse på kontrakten, og reglerne om lovvalget i tilfælde, hvor parterne ikke har indgået en lovvalgsaftale. Hvad det første angår, er hovedreglen, at parternes ret til at indgå lovvalgsaftaler anerkendes, jfr. art.

3. Herfra gøres der dog undtagelse for så vidt angår visse forbruger aftaler, jfr. art. 5, stk. 2, og arbejdsaftaler, jfr. art. 6, stk. 1, ligesom konventionens art. 7 indebærer, at konventionsstaterne på egen hånd kan gøre yderligere undtagelser. For så vidt angår tilfælde, hvor parterne ikke har indgået en lovvalgsaftale, er konventionens generelle regel, at der gælder en formodning for anvendelse af loven i det land, hvor den part, som skal præstere den for aftalen karakteristiske ydelse, har bopæl (forretningssted), jfr. art. 4, stk. 2. Denne formodning kan fraviges i det enkelte tilfælde, hvis domstolen finder, at kontrakten har nærmere tilknytning til et andet land. Også de lovvalgsregler, der er givet for specielle aftaletyper, er for størstepartens vedkommende alene formodningsregler.

Konventionens regler er således meget fleksible, ikke alene for så vidt angår tilfælde, hvor der ikke er indgået en lovvalgsaftale, men – som følge af art. 7 – også for så vidt angår spørgsmålet om at anerkende parternes lovvalg. Man har været klar over, at denne fleksibilitet vil kunne formindske konventionens harmoniseringseffekt, men har på den anden side erkendt, at den er nødvendig som følge af konventionens vide anvendelsesområde.

Når bortses fra de eksisterende lovregler, der som nævnt vil blive opretholdt, er indholdet af gældende dansk ret i vidt omfang usikkert, idet der kun foreligger en relativ sparsom domspraksis. Dette vanskeliggør en vurdering af, i hvilket omfang konventionen vil indebære ændringer i den gældende retstilstand. Konventionens bestemmelser er imidlertid i det store og hele i god overensstemmelse med det, der hidtil har været antaget i dansk retspraksis og litteratur. Med hensyn til forholdet til gældende ret henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte artikler.

3. I følge art. 21 viger konventionen for andre internationale konventioner, som en kontraherende stat er eller bliver deltager i, hvad enten der er tale om en eksisterende eller en senere indgået konvention. Baggrunden for denne liberale ordning er, at konventionen er af generel karakter, idet den dækker hele kontraktsretten, og at man ikke har ønsket at lægge hindringer i vejen for opretholdelse eller indførelse af særlige lovvalgsregler for specielle områder inden for kontraktsretten, som er baseret på andre konventioner, herunder de af Haagerkonferencen for international privatret udarbejdede konventioner.

Art. 21 og den til konventionen knyttede protokol vedrørende den danske sølovs § 169 indebærer tilsammen, at alle særlige lovvalgsregler inden for kontraktsrettens område, som findes i dansk lov-